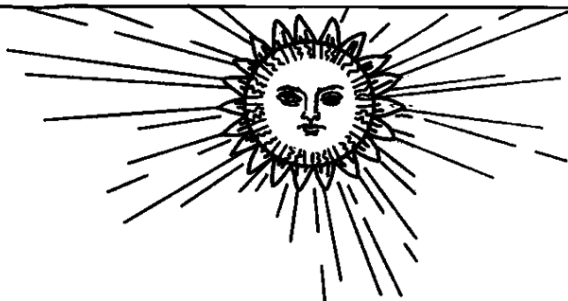

• BARBORA • DE • ALAVA •

• MŮŽU • ZA • TO • SVRČKY •

• BARBORA • DE • ALAVA •
• MÔŽU • ZA • TO • SVRČKY •

enribook

Copyright © Barbora De Alava 2023
Cover & Illustrations © Anna Deáková
Cover design © Anna Deáková
Slovak edition © Enribook 2023

ISBN 978-80-89948-75-8

Mně nadáváš do senzitivů,
ale já myslím, že to není zbytečný všímat si věcí,
který vypadaj jako kus nenapsaný básničky.

Václav Hrabě

Venujem Diegovi a Elimu

Október 2016

(Výpadovka pri medzištátnej diaľnici číslo deväťdesiatpäť)

Kolko je hodín? Musí byť pravé poludnie. Slnko mám nad hlavou a vzduch sa mihá nad rozpáleným asfaltom. Chcem siahnúť do vrečka a pozrieť sa na mobil. Aj keď je preč, stále mám ten reflex. Mal by som byť v okolí Jacksonvillu. Ťažko povedať, nič mi to tu nepripomína. Nekonečné množstvo pruhov a nadjazdov a zo všetkých strán počujem trúbenie áut. Z úderu mi stále rezonuje líčna kosť. Je mi mdlo, som smädný a ruky mám pokryté rozškriabacími štípancami od komárov. Nejakým zvláštnym, rezignovaným spôsobom to beriem. Bola to jazda. Zvieram kus kartónu s načmáranou destináciou a na mieste snád' vystojím dieru. Moja jediná šanca. Za hodiny čakania mi zastavil iba jeden taký pofidérny muž, že som radšej vôbec nenaštúpil.

Strácam nádej, keď pri krajnici zastaví auto s vlajkou konfederácie nalepenou cez celé zadné okno.

„Smerujem na opačný koniec. Môžem ťa vyhodiť v Daytona Beach!“ kričí na mňa cez otvorené okno bradatý mladík.

„Kam ideš?“ pýtam sa ho s nádejou v hlase.

„Na juh. Na Ostrov.“

Neváham a sadám do auta. O tom, kde vystúpim, sa rozhodnem za pochodu. Nechápem, ako môže cez zadné okno niečo vidieť. Modrý kríž s hviezdami na červenom podklade kedysi symbolizoval juh ako jednotku s vlastnými kultúrnymi tradíciami a hodnotami. Juh, ktorý obhajoval otroctvo černochoch a prehral občiansku vojnu so Severom, vďaka čomu mohlo otroctvo byť prezidentom Abrahamom Lincolnom konečne zrušené.

Vzrušene rozpráva o nastávajúcich novembrových voľbách. Ako republikán má jasnú voľbu. Ja sa tvárim ako turista. Rozprávam príhody z ciest a zážitky posledných dvadsiaticich štyroch hodín. Na všetko reaguje nejak takto:

„Čo ti drbe? Neverím!“

Otvorí si pivo, popri šoférovaní popíja a prázdnu plechovku vyhodí z okna.

„Florida je krásna, chlapče. Ale nie od júna do novembra. Počkaj, o chvíľu sa ochladí.“

Pomaly sa blížime k Daytone.

„Poď na Ostrov. Krásne more, milí ľudia,“ láme ma.

„Ja... Mám niečo slúbené na Miami.“

Pokrčí plecami. „Ak máš vôľu, skúšaj ďalej. Nanajvýš ti napália pokutu za ilegálne stopovanie,“ smeje sa. „Ak budeš mať šťastie, za necelé štyri hodiny si tam.“

Prezerám si ostro rezané rysy svojej tváre v malom zrkadle na prednom tienidle. Obe líčne kosti mi kvôli modrine na jednej z nich pripadajú ešte výraznejšie. Hnedé oči vyzerajú vďaka kruhom pod očami tmavšie a vlasy svetlejšie od slnka. Mlčky sa pozerám von z okna. Zatvárajú sa mi oči a nedokážem udržať hlavu hore. Z celej sily sa snažím vyzeráť normálne. Okolie sa nezmenilo, odkedy sme sa pohli. Borovicové lesy. Opustené benzínky. Nemôžem sa znova dostať do tej istej situácie.

Premáha ma spánok. Nevystúpim. Ani sa nenazdám a znova sa nechávam unášať prúdom. Vážne som sa po tom incidente nepoučil?

Máj 2016

Jakuba som poznal od detstva. Bol to ten typ kamaráta, ktorý o vás s poľutovaním skonštatuje, že v živote vždy stretnete niekoho, kto bude váš priateľ pokojne aj proti vašej vôli, a vy to len musíte akceptovať.

Vždy mi vedel pomôcť v dobrých veciach a ja jemu, naopak, v tých zlých. Tak sme sa navzájom dopĺňali. Napriek mnohým odlúčeniam sme vždy zostali v kontakte, až sme spolu odleteli v okrídlenej plechovke ponad oceán. On s víziou leta svojho života, ja bez plánov a takmer bez peňazí.

Pustili ma pred štyrmi rokmi a odvtedy žijem na sínu-soide vzletov a pádov. „Je to dobrý chlapec. Potrebuje len trochu usmerniť,“ hovorievala o mne Jakubova mama, no keď ma zbadala na letisku, nebolo jej všetko jedno. Stisla ho tak silno, akoby ho už nikdy nemala vidieť. Tentokrát som sa však chcel držať od problémov ďalej.

Ako bolo u mňa zvykom, aj do tohto lietadla som sa dostal úplnou náhodou. Pred mesiacom som Jakuba nečakane stretol v nákupnom centre a rozhovor sa zvrhol na to, kde sa chystá stráviť leto. Vďaka tomu, že je študent, dostal víza, na ktoré mohol pracovať a cestovať. Slovo dalo slovo a začal ma nabádať, aby som sa pridala. Tvrdil, že je tam veľa možností a načierno tam vraj robí každý druhý.

Dobre som sa pobavil. Jakub je z kompletnej rodiny a študuje architektúru, no je dôkazom toho, že aj v usporiadanej hlave môže skrsnúť bláznivá myšlienka.

Nad nápadom som pokrútil hlavou a o pár dní naň zabudol.

Mal som iné starosti. Blížilo sa stretnutie so sociálnou pracovníčkou. V dvadsiatich dvoch rokoch je spoločensky prípustné žiť z ruky do huby len pre študenta. Ak ste ako ja,

hodený rovno do vody, aby ste sa naučili plávať, musíte si dobre vyberať, na čo miniete peniaze. Čakať, že život bude ľahký, som prestal vo veľmi útlom veku. Ale hej, štyri roky na slobode a stále som bol príčetný.

„Štát ti už viac nemôže pomáhať platiť bývanie, Ben,“ oznámila mi s lútosťou v hlase sociálna pracovníčka. Za posledných šesť rokov sa ich pri mne vystriedalo veľa a všetky ma poznali ako svoje topánky. Ja som o nich vedel iba to, že pri ich profesii človek skôr či neskôr vyhorí. „Ako sa inak máš?“ zložila si okuliare a hodila na mňa ustarostený pohľad.

„Fajn. Naozaj, nesťažujem sa.“

„Je mi to ľúto. Rozhodli, že zarábaš dosť na to, aby si to zvládol sám.“

„Netrápte sa,“ mávol som rukou. Nakoniec som upokojoval ja ju.

„Možno by si si mal nájsť druhú prácu. Opýtam sa syna, o niečom by hádam vedel. Si poriadny chlapec, Bendži,“ vzdychla si.

Bol začiatok mesiaca a ten bol vždy venovaný mame. Vtedy dostávala podporu a bola znesiteľná. Steny panelákových chodieb boli nasiaknuté napätím, či má dnes svoj deň. Každý mesiac som zvädzal boj, či ju chcem vidieť, no nakoniec som si vždy uvedomil, že sa na ňu teším.

Zjavila sa vo dverách a vystískala ma. Bola taká drobná. Akoby som mal päťminútovú pamäť akváriovej rybky, vždy, keď ju zbadám, na všetko zabúdam a začínam nanovo. Ona sama ma to naučila. Moja mama.

„Pozri sa na seba! Zase si vyrástol!“ preháňala. „Kedy už konečne prestaneš? Máš už dva metre?“

„Len stoosemdesiatsedem, mami. Tam sa to nejako zastavilo.“

„No čo? Ako sa ti darí? Máš čo jesť?“ robila si starosti. „Poď, dám ti dvacku. Včera mi prišla výplata.“

„Mám dosť, mami. Nechaj si,“ vehementne som odmie-

tol dve dvacký, ktoré sa mi snažila vopchať do zadného vачku. Každý mesiac rovnaký scenár.

„Tá tvoja kostnatá riť. Keď budeš mať nabudúce cestu okolo, ohlás sa. Niečo navarím. Zasa mám prázdnu chladničku,“ chichotala sa.

„V pohode, mami, práve som jedol,“ zaklamal som.

„Dobre, veď ja viem, že sa vieš o seba postarať. Už si predsa veľký,“ pohladkala ma po líci a sadla si do svojho obľúbeného, mierne ošúchaného kresla. Odhrnula si z tváre prameň prešedivených plavých vlasov a uprela na mňa pohľad.

„Porozprávaj mi niečo. Čo máš nové?“

„Ále, všetko po starom. Celé dni robím. Šetrím,“ stručne som zhrnul svoju situáciu po tom, ako som sa usadil na gauč oproti nej.

„A na čo?“ podpichovala ma.

„Na nové bývanie,“ odpovedal som pravdivo.

„Aha. Prepáč, že sa blbo pýtam. Mala som si to domyslieť.“

Aby som utlmil napätie, prešiel som na inú tému. „Oteplilo sa, s chalanmi hrávame basketbal. Pozerám seriály a učím sa z nich angličtinu.“

„Baví ťa aj niečo iné okrem behania za loptou?“

Pousmial som sa. Typická matka. „Najprv sa nauč hovoriť vlastným jazykom, až potom skúšaj cudzí. Už polhodinu sa z teba snažím vytiahnuť súvislú vetu,“ kyslo sa usmiala.

„Prepáč.“ Ospravedlňovanie sa za veci, čo nie sú moja vina, to mi vždy išlo najlepšie.

„Bendži, rozprávanie nikdy nebola tvoja parketa. Hlavne, že sa máš dobre. Aj ty, aj Rastó,“ úsmev jej nezmizol z tváre. „Ďakujem za opýtanie. Tiež by som rada povedala, že sa mám fajn.“

„Ešte si ma nepustila k slovu, mami.“ Vedel som, že to ide dolu vodou.

„Odstaľoval si sa. Chodíš si sem, ako sa ti zachce. Vôbec mi nepomáhaš. Netrápi ťa, že mi v poslednej dobe nie je dobre. Kašlem, niekedy mám pocit, že sa zadusím.“

„Hovoríš, akoby som odišiel dobrovoľne,“ uviedol som veci na pravú mieru.

„Prepáč, zlatko, zabudla som, že najväčšou obeťou si tu ty,“ zakašľala. „Hovorím, že mám niečo s pľúcami. Možno v nich mám vodu.“

„Nedramatizuj.“

„Búši mi srdce, mám vysoký tlak. Nasadili mi lieky, ale nefungujú. Sú zlé.“

„Aké lieky zasa?“ pocítil som úzkosť.

„Neznáme názvy, zlatko. Tým si nezaťažuj tvoju malú hlavičku.“

„Mala by si ich vysadiť, nie? Alebo skúsiť iné. Kto ti ich predpisuje?“

„Jasné, jasné. V tom si najlepší. Mudrovať a nič nespraviť.“

Zhlboka sa nadýchnem. „Ja už fakt neviem, ako ti pomôcť, mami.“

„Už ti nebudem dlho prekážať. Ak chceš, pokojne ti to uľahčím. Zoberiem si len o trochu viac.“

Ako ju poznám, utlmovačov a antidepresív má plnú zásuvku.

„Všetko bude dobré. Chce to len čas.“

Trúfalá veta ju vyviedla z miery. „Si patetický. Prečo si tu? Čo potrebuješ? Ak sa sem chceš nasťahovať, budeš platiť riadny nájom. Nie vyžierať mi chladničku! Pozri sa na seba. Myslíš, že živiť ťa bude lacné?“

„Nepotrebujem, aby si ma živila, mami. Mám robotu.“

„Už na teba všade čakajú. Trh práce potrebuje odborníkov, ako si ty.“

Mal som dosť.

„Ach, keby si len vedel, aká som osamelá,“ stonala.

„Poď sa so mnou prejsť,“ pokúsil som sa o úsmev.

„Lepšie, ako byť zavretá v byte.“

„Nechaj ma tak. Nič mi tu nechýba.“

•••

Vždy som bol pomerne odvážny, pokiaľ sa mi do cesty nepriplietol výťah. Vtedy ma ovládla zničujúca fóbia z uzavretých priestorov. Bežal som dolu schodmi von z bytovky. Keď som sa poriadne nadýchol, zavolať som svojmu bratovi. Zväčša nebral mobil, no dnes ma prekvapil.

„Rasťo, čo robíš zajtra poobede?“ Potreboval som ho počuť a utvrdiť sa v tom, že aspoň niekto v tejto rodine je normálny. Zväčša to bolo márne.

„Brácho, čau! Konečne počujem tvoj hlas! Mal by si sa ozývať častejšie!“ Zmeškané hovory, ktoré odo mňa musel mať, som radšej nespomínal. Dohodli sme sa, že na druhý deň o piatej pôjdeme na pivo.

Pol siestej a stále tu nebol. Telefón vypnutý.

„Vybil sa mi mobil, sorry,“ dobehol a objednal si veľké pivo. „Ako sa ti darí? Stále kachličkuješ kúpeľne?“

Prikývol som a ústa sa mi rozťahli do úsmevu. Naše stretnutia pripomínali obohratú pásku. „A čo ty? Vysokozdvížený vozík ešte fičí?“ podpíchl som ho.

Pokecali sme o živote a keď Rasťo dopil posledný dúšok piva, nevidel dôvod ďalej ostávať.

Kráčal som pešo domov. Bol otrasný začiatok mája. Mesiac, ktorý voňal hnusnou melanchóliou príslubu, čo sa nikdy nenaplní.

Po celom dni som vybral schránku. Pošta z úradu sociálnych vecí a rodiny. Po skončení nájomného cyklu vyprší zmluva.

Zapol som počítač a začal s hľadaním prijateľného podnájmu. Garsónky a izby v byte zdieľanom s cezpoľnými študentmi neboli ani zďaleka také zaujímavé, ako ponuka leteniek otvorená vo vedľajšom okne internetového prehli-

dača. Sníval som s otvorenými očami. Ich cena sa rovnala mojej mesačnej výpláte. Otvoril som okno a zapálil som si.

Sídlisko sa hemžilo ľuďmi. Niektorých z nich som vídal každý deň a netušil som, čo sú zač. Ak by sme sa dali do reči, možno by sme boli prekvapení, ako dobre by sme si mohli rozumieť. Koľko takých ľudí behá po vonku? Na mojom sídlisku. V celom meste. Kdekoľvek na svete! Na moment sa mi zatočila hlava. Spomenul som si na Jakuba a jeho šialený nápad, ktorý sa mi zrazu javil ako jediné rozumné riešenie.

Ako ho však uskutočniť? Letenkou by to nekončilo. Potreboval by som turistické víza a nemalú hotovosť. Behal som očami po betóne navôkol. Pohľadom som zavadil o svoje staré auto zaparkované pred domom. Pousmial som sa. Aká je jeho reálna cena?

Človek by sa divil, koľko hodnotných vecí som doma našiel. Záujemcovia, ktorí si ich odnášali z môjho vybieleného bytu, sa radšej zdržali otázok.

A tak sa mi podarilo dostať sa do tohto lietadla. Prechádzame silnými turbulenciami, no na moje prekvapenie ma nedesia, ale skôr hojdajú a uspávajú. Akoby som bol na ne dávno zvyknutý.

Jún 2016

Trvá večnosť dostať sa z letiska do centra mesta. Niekoľkokrát mi vyhodí ramenný kĺb z ťažkej batožiny. Všade je veľa ľudí a pachov. Náš hostel je plný všetkých rás, etník a štýlov a recepčný vyzerá ako zostarnutý Ken, vysoký, strojený, s mechanickými pohybmi a úsmevom na dva prsty.

Na izbe je osem ľudí, z čoho mám zvláštne pocity. Chcem si hodiť sprchu, no neviem, ako ju spustiť. Voda ide buď úplne horúca, alebo ľadová. Po krátkom odhodlávani si vyberiem ľadovú. Bradavkami môžem rezať sklo, vychádzam však úplne svieži.

Z každého rohu nás ovalí iný pach. Kari, močovka, vanilka, prdy, voňavky, tráva, zvratky, kebab. Moja angličtina je taká zlá, že keď zakotvíme v prvom bare, nie som schopný ani vypýtať si drink. Hrá tu balkánska hudba. Jakub, ktorému nikdy nechýbala odvaha, sa dáva do reči s dievčatami vedľa na bare. Vraj majú chorvátske korene a bývajú v New Jersey.

„New York musíte milovať! Určite chodte na Staten Island Ferry,“ dávajú nám tipy. Jakub berie jednu z nich tancovať a jej kamoška čaká, kedy sa rozhýbem. To nehrozí. Objednávam si ďalší drink a snažím sa s ňou viesť small talk. Ide to zo mňa ako z chlpatkej deky. Dávam si niekoľko výdatných dúškov.

„Veľa toho nenarozprávaš, však?“

„Prepáč. Moja angličtina nie príliš dobrá,“ pokrčím ramenami. Je mi trápne.

Kým sa dovlečieme späť na hostel, je päť ráno. V uliciach je plno ľudí, z kanálov sa parí a robotníci opravujú ulice. Empire State Building slúži ako skvelý orientačný bod.

Na druhý deň vstávame na obed. Prechádzame ulicami a míňame budovy, ktoré poznám z filmov. Som uchvátený všetkým naokolo, fotím pouličných tanečníkov, predavača hotdogov, týpka na bicykli s dieťaťom zabaleným v jamajskej zástave. Výhľad na Manhattan z Brooklynského mosta je neopísateľný. Fakt, že mám iba tridsaťšesť snímok, vyžaduje maximálnu prítomnosť. Som obmedzený fotiť len to, čo za to stojí.

Nalodujeme sa na Staten Island Ferry, ktorá turistov zadarmo preváža okolo Sochy slobody. Cítim sa, akoby som nastupoval do Noemovej archy.

Jakub je extrémne komunikatívny. Nemá problém dať sa do reči absolútne s nikým. Ja som presný opak. Som hanblivý a vraj tichý. Nie je to však celkom pravda. Dokážem byť ukecaný, keď je dobrá téma. Neznášam zdvorilostné rozhovory o ničom, ide ma z nich roztrhnúť. Rád počúvam druhých a mám rád, keď druhí počúvajú mňa. Neznášam, keď ľudia rozprávajú, len aby rozprávali.

Každopádne, prihovoriť sa turistkám z Texasu a skončíme spolu v rodeo bare. Hrá tu živá kapela, niečo medzi country a blues. Všetci chrúmu arašidy a šupky hádzu na zem, lebo tak sa to tu patrí. Texasanky Zoey a Emma sú milé a ja do seba lejem jednu tequilu za druhou. Nieкто tu oslavuje zelenú kartu, všade sú americké zástavky a maska s napodobeninou Obamu.

Nasledujúci deň sa s Jakubom zadúšame smiechom nad videom, v ktorom v nej opitý tancujem a každého naokolo sa dotýkam. Nemôže to byť považované za prznenie národa? Máme takú opicu, že končíme na polievke v autentickvej vietnamskej reštaurácii Paris v Chinatowne.

Prechádzame úzkymi uličkami, míňame bedničky so sušenými rybami, bravčovými kožami, živými úhormi, žabami a korytnačkami. Vidím prichádzať starenku o paličke. Prichystám si foťák, lebo s prostredím za ňou je chodiacou snímku. Sotva stlačím spúšť, spočinú na mne jej oči,

bledé a suché ako vyprahnutá pustina. Kričí po mne, že mi odfaklí ruku, pričom sa zapiera do palice.

O dva kroky ďalej je svet znova o inom. Taliansky mód zapnutý. Cítim sa ako vo filme *Špinavé ulice*. Keďže som tichá voda, potrebujem okolo seba temperamentných ľudí, aby ma uviedli do rovnováhy.

Keď sa blíži naša posledná noc v New Yorku, mierne sa s Jakubom pochytilme kvôli peniazom. Rozhadzuje, akoby nemal prísť zajtrajšok. Chápem ho, má dohodnutú prácu. Ale čo ja? Nemám žiadny plán a som z toho nervózny.

„Vážne si myslíš, že by som ťa nechal v štichu?“ obráňuje sa útokom. A tak sa plánujeme znova stretnúť s Emmou a Zoey.

„Musíme si obliecť niečo reprezentatívne,“ uvažuje nahlas. Obliekam si džínsy, modrú kockovanú košeľu a tenisky – to najlepšie, čo moja batožina ponúka.

Stojíme pod mrakodrapom, kde nás hneď zastaví ochranka. Už tušíme, že sa o chvíľu otočíme na opätku. Naše partnerky sú však prehnane sladké, a tak sa vezieme hore. Úprimne, bol by som radšej, keby nás do toho výťahu nepustili. Sužuje ma predstava, ako v malej železnej kocke letíme úzkym tunelom hore závratnou rýchlosťou. Všetci musia vidieť, ako mi pulzuje žila na čele.

Keď zbadám panorámu klubu, musím priznať, že to stojí zato. Všetko ako na dlani. Keď sa dostatočne vynadívam, odfoťím si to do pamäti.

Sedíme na terase a pijeme miešané drinky. Hemží sa to tu zhovorčivými ľuďmi a mne sa každým ďalším rumom s kolou rozväzuje jazyk.

„Pozri, nehovorím, že som dokonalá,“ reve mi do ucha a snaží sa prekričať hlasnú hudbu Zoey, „ale aspoň som z Texasu.“

„Myslel som, že všetky nosíte kovbojské čizmy, alebo také niečo,“ odpovedá rum vo mne. Rehoce sa a vyvracia oči dohora.

„Milujem tvoj prízvuk!“ nechá sa počuť.

Prihovára sa nám (teda skôr Texasankám) chalan, ktorý ich presviedča, že je model.

„Nekecaj,“ počujem Emmu, ako ho provokuje. Zdvihne si tričko a ukazuje sixpack ako z photoshopu. Emma mu pokladá ruky na brucho a rehoce sa pritom na plné hrdlo.

„Oh, prepáčte madam,“ ospravedlňujem sa dievčine, do ktorej som omylom narazil v dave, keď som si išiel po ďalší drink.

„No tak! Vyzerám snáď ako madam?“ smeje sa.

Keď sa vrátim, Jakub už konverzuje s nejakou dlhono-hou Ruskou.

Nočná atmosféra a alkohol v krvi vo mne vyvoláva chuť niekoho pobozkať. Prídem k Zoey a dám jej pár komplimentov o tom, ako dobre dnes večer vyzerá. Všimol som si to už z dialky. Priložím pery na tie jej a jazykom jej v ústach kreslím ležatú osmičku.

Nad ránom sedíme všetci spolu dolu vo foyeri a fotíme sa, až kým nás nevykáže strážna služba.

Od pouličného predavača kvetov kúpime dve ruže. Emma tú svoju venuje spiacemu bezdomovcovi, Zoey zasa taxikárovi. Chlapík v indickom sári reaguje rozladene, pretože sa domnieva, že mu chce platiť kvetmi namiesto dolárov.

• • •

Ráno mi je najhoršie za posledné tri dni. Žmúrim na mobil. Päť zmeškaných hovorov od mamy a správa so znením: *Nie je mi dobre. Vôbec nespím. Neviem, či zvládnem, že si tak ďaleko.*

Sadnem si na posteľ a skúšam jej volať. Operátor mi z nejakého dôvodu nedovolí volať do Európy, len odtiaľ prijímať hovory. Napriek tomu to skúšam desaťkrát. Márne. Jakub sa zobudí na tón vychádzajúci z môjho mobilu.

„Čo to robíš?“ rozospato na mňa dvíha hlas.

„Bojím sa o mamu, aby niečo nevyviedla.“

Zahreší sám pre seba a odchádza na záchod. Vráti sa o desať minút. Celý sa potím a snažím sa nájsť spôsob, ako sa jej dovolať.

„Začni sa baliť,“ prehodí. „Musíme stihnúť vlak.“

„Neviem, či je to najlepší nápad,“ odpovedám trasúcim sa hlasom.

„Akože čo?“ na okamih prestane ukladať veci do kufra a zapichne do mňa pohľad.

„Či mám ísť s tebou. Možno by som sa mal na to vykašľať. Ktovie, čoho je schopná. Nemôžem ju nechať samu tri mesiace, to je príliš dlho,“ kokcem.

„Prestaň, do riti!“ hromží Jakub. „Nevidíš, že si vynucuje pozornosť?“

„Ty ju nepoznáš. Nevieš čoho je schop...“

„Nemôže ťa na diaľku kontrolovať, to je ten problém!“ spontánne sa vytáča do nepríčetnosti. „Videl si sa posledné dni v zrkadle? Pozri na seba, aký si šťastný. Tušíš vôbec, aké parádne leto máme pred sebou?“

Uhýbam pohľadom.

„Neser ma! Kedy si prestaneš strpčovať život?“ rozčúlene krúti hlavou. Berie uterák a odchádza do kúpeľne. Vyleziem z okna a na požiarnom schodisku hostela fajčím jednu cigaretu za druhou. Po zábradlí a stromoch lezú veveříčky. Sledujem zhora rušné newyorské ráno a ešte stále zvieram mobil.

Som v poriadku, mami. Neboj sa o mňa. Odpíšem a odložím ho do vrečka. Musím sa rýchlo pobaliť.